

Frankrigs strafferetspleje i 1891.

Nogle uddrag af den franske justitsministers rapport til republikens præsident angående kriminalstatistikens resultater for 1891 — det sidst optalte år — skulle her meddeles.

Rapporten begynder med at konstatere en ringe tilbagegang i kriminaliteten, set i forhold til 1890. De tiltaltes absolute tal er vel steget, ved juryretterne fra 4078 til 4207, ved politiretterne fra 229,143 til 233,704, men ved de egenlige forbrydelser (crimes) og de grovere forseelser (délits) kan en nedgang spores. De for mord anklagedes tal er sunket fra 510 til 492, de for groft tyveri og falsk tiltalte fra 1796 til 1716. Ganske vist kan dette bortforklares ved, at egenlige mord ikke sjældent i anklageakten af overbærenhed henføres til »vold uden drabsforsæt med døden til følge« — denne forbrydelse er da også tiltaget fra 99 til 110 —, enkelte virkelig grove tyverier til simpelt tyveri, der er steget fra 49,801 tiltalte til 50,874. Utvivlsom er dog nedgangen ved bedrageri (o: d. strfl. § 251) — fra 4571 tiltalte til 4073 — ved »underslag« (o: d. strfl.'s § 253) fra 4229 til 4109. Vagabondering er gået ned fra 19,971 til 17887, betleri fra 15,330 til 14,760. Klart fremtræder tilbagegangen i den »store forbrydelse« dog først, når man ikke bliver stående ved en sammenligning mellem 1890 og 91, isoleret set, men udstrækker sine undersøgelser videre, som på omstående tavle:

Forbrydelsens navn	Sagernes tal gennemsnitlig				De tiltaltes antal gennemsnitlig			
	1876—80	1881—85	1886—90	1891	1876—80	1881—85	1886—90	1891
Drab.....	364	426	417	369	428	518	506	492
Barnemord.....	194	176	173	146	219	191	191	151
Vold med døden til følge.....	103	113	100	110	121	141	119	127
Usædelighed mod voksne.....	108	88	70	70	122	103	76	90
— — børn.....	791	695	576	560	809	717	592	571
Brandstiftelse.....	170	196	192	215	206	219	215	236
Groft tyveri og falsk.....	1195	1123	1091	966	1771	1763	1831	1716
Svigagtig fallit.....	16	60	42	40	98	86	63	61

Denne liste synes at vise en bestemt tilbagegang i kriminaliteten i snævrere forstand. Drab er omtrent stationær, men ved barnemord er nedgangen regelmæssig og betydelig. Usædelighedsforbrydelser mod voksne og børn ere gæede ned med 30 %. Brandstiftelse er steget noget, men grove tyverier og falsk ligesom svigagtig fallit er betydelig i nedgang. Alle arter af forbrydelser, der til bevæggrund har voldsomhed, umoralitet eller underfundighed, synes altså at have taget del i denne forbedring. Forsøger man at måle de enkelte forbrydelsers grovhed efter dommenes strængthed, ses også en nedgang i forhold til foregående år. Dødsdommenes antal er omtrent det samme i 25 år: som årligt gennemsnit 29 i 1871—75, 25 i 1876—80, 29 i 1881—85, 30 i 1886—90 og 28 i 1891. På den anden side er gennemsnittallet til strafarbejde på livstid regelmæssig sunket i det samme tidsrum: 1871—75 var det 145, 1876—80 136, 1881—85 116, 1886—90 109, i 1891 112. Man kan ikke forklare denne aftagen ved domstolenes mildhed, thi i så fald måtte også dødsdommenes antal være sunket, hvad det ikke er.

Ser man på bevæggrundene til forbrydelserne, opdager man derimod med beklagelse en uafbrudt stigen af de drab og brandstiftelser, der have begærlighed som årsag. Af samtlige begåede forbrydelser af denne art havde i 1826—30 kun 13 % dette motiv, steg derefter jævnt til 22 % i 1876—80, 33 % i 1889, og 37 % i 1891. Hvis hadet og hævnfølelsen havde lidt en tilsvarende nedgang ved forbrydelseproduktionen, kunde man endda trøste sig. Dette er imidlertid kun i ringe grad tilfælde. I 1826—30 udgjorde disse tilfælde 31 %, sank til 25 % i 1876—80, endog til 21 % i 1882, men i 1888 steg forbrydelserne med denne bevæggrund til 30 %, i 1889 udgjorde de 28, i 1890 30 og i 1891 26 %. Sår tilføjede ved værtshuskiv eller ved spil er sunket fra 9 % i 1830—60 jævnt indtil 1 % i de senere år.

Alderens indflydelse på kriminaliteten er den samme

som i tidligere år. Antallet af tiltalte fra 16—20 år er ikke steget; usædelighedsforbrydelser begåede af sådanne personer er endda gået ned fra 70 i 1880, 56 i 1890 til 38 i 1891. Kønnets indflydelse frembyder en ved første øjekast meget besynderlig forandring. Kvindernes deltagelse i forbrydelser mod person er steget gradevis fra 14 % i 1826 indtil 23 % i 1889, i 1890 sank den til 21 %, men har atter nået 23 % i 1891. Deres anpart i forbrydelser mod ejendommen er omvendt i det samme tidsrum svunden ind fra 21 % til 11—12 %. Grunden til den angivne stigning for kvinden ved forbrydelser mod person ligger imidlertid i, at under denne rubrik henføres både barnemord og fosterfordrivelse. I egenlig drab har kvinderne kun en anpart af 11 %, og ganske samme procent udgøre de ved voldsforbrydelser, medens deres deltagelse i de simple tyverier hæver sig til 23 %. Det voldsomme passer ikke for kvindens individualitet; det er det skjulte og underfundige, som udgør hendes domæne.

De ugiftes deltagelse i forbrydelserne udgør 58 %. De gifte, som har børn, kun 27 %; dog må man erindre, at de gifte personer kun udgør 40 % af den franske befolkning. Hvad forholdet mellem land og by angår, var i 1865 antallet af tiltalte, der vare fødte på landet, 2135, af tiltalte fødte i byerne, 1778. I 1891 er forholdet det omvendte. De første udgøre 1711, de sidste 2021. Då bybefolkningen kun udgør $\frac{1}{3}$ af befolkningen, synes bymilieuet følgelig at have en meget ugunstig indflydelse; andre steder er forholdet dog omvendt, f. ex. i Genf*). Mærkeligt er endvidere, at de rigeste, mest producerende, mest civiliserede departementer frembyde den højeste procent af forbrydelse, forsåvidt angår drab og vold, tyverier og bedragerier samt sædelighedsforbrydelser.

*) Hertil burde føjes England. På 100000 indbyggere kommer i London 15 forbrydere, i de øvrige byer 50 og på landet 61. (Henrie Joly: Revue de Paris 1894).

Af særlig interesse er det at iagttage de mindre forbrydelser, politiforseelser, hvor den ringere forbryderske intensitet nærmer dem mere til den normale opførsel, og som derfor ere ligesom et symptom på den hele samfundstilstand. Fra dette synspunkt er det beklageligt at konstatere deres hurtige numeriske væxt, så meget mere som tilvæksten falder på de almindelige forseelser, der ere stegne fra 34 % i 1826—30, til 88 % i 1890; medens de mere specielle forseelser som skov- og toldforseelser ere sunkne fra 66 % til 12 %. I 1891 er totalsummen endnu højere end i 1890, men tilvæksten falder væsentlig på fiskeriforseelser, der ere voxede med 6000 tilfælde.

Simple tyverier ere tiltagne; fra gennemsnitlig 41522 i 1876—80 til 50874 i 1891. Omvendt er bedrageri og »underslag«, som ovenfor nævnt, tagne betydelig af (fra 4571 i 1890 til 4073 i 1891 og 4229 til 4109). Sving i handelsforhold har været i stadig stigning, i 1890 nåede de 2265, i 1891 udgøre de endog 3102.

Fornærmelser mod embedsmænd har også i lang tid været i tiltagende, og stigningen vedvarer, i 1890 udgjorde de 14526 til 1891 14636. Voldsom modstand mod autoriteterne er stegen fra 3946 til 4076.

Vold mod person tiltager stadig: 28769 i 1890, 29386 i 1891.

Spørgsmålet om tilbagefaldet er nu for tiden det vigtigste problem, der påtrænger sig kriminalstatistikken. Ved de egenlige forbrydelser er der en stigning fra 47 % i 1871—75 til 52 % i 1881—85 og 56 % i 1886—90. I 1891 er den fremdeles 56 %. Ved de mindre forbrydelser er den regelmæssig taget til fra 8 % i 1828—30, til 48 % i 1890, og 47 % i 1891. Opløses disse fællestal i deres faktorer, vil man finde, at tilbagefaldet ved drukkenskab og vagabondering er 62 %; ved tyveri kun 33 % og ved bedrageri i dettes forskellige former 32 %. Den sørgelige kendsgerning er imidlertid, at tilbagefaldet voxer; dette er ikke særegent for Frankrig; thi de andre europæiske stater

fremvise samme fænomen. Men statistiken giver grunde til at tro, at repressionens voxende mildhed har sin del i denne tilvæxt. I 1826—30 udgjorde de recidivister, som tidligere havde været idømt strafarbejde, 21 0/0, i 1886—90 kun 5 0/0 og i 1891 ligeledes 5 0/0. Omvendt er forholdet for de recidivister, som tidligere havde været dømt til straf af fængsel under 1 år, steget fra 29 0/0 i 1826—30 til 54 0/0 i 1890, og 57 0/0 i 1891. På samme vis ved de mindre forbrydelser. Forholdstallet på dem, som tidligere havde været til mere end 1 års fængsel eller strafarbejde, var 43 0/0 i 1830, 15 0/0 i 1890 og 14 0/0 i 1891.

Hvad selve retsplejen angår, oplyser rapporten, at domstolenes virksomhed i 60 år er voxet med over det firdobbelt — fra 114,000 sager i 1831 til 493,658 i 1891. Ligesom sagernes antal er tiltaget, er også den hurtighed, hvormed de tilendebringes, voxet. I 1826—30 blev ikkun 32 afgjorte i den første måned efter forbrydelsen, i 1880 udgjorde de 68, i 1891 81. At denne hurtige undersøgelse dog ikke har formindsket grundigheden, fremgår af, at frifindelserne, som i 1831 udgjorde 37 0/0 for juryen, 14 0/0 for politiretten, i de senere år ere gåede ned til 24 0/0 for den første domstol og til 5 0/0 for den sidste. Samtidig med frifindelsens aftagen, er antallet af kondemnatoriske domme med anerkendelse af formildende omstændigheder fordoblet. Den lettere adgang til at formilde straffen forklarer den mindre tilbøjelighed til at frifinde.

Varetægtsarrestens længde er taget af. I 1826—30 varede arresten 59 gange af 100 mindre end en måned; i 1890 83 gange, i 1891 92 gange.

Særlig opmærksomhed fortjener den umådelige og regelmæssige stigning af sager, som ikke gøres til genstand for forfølgning. Det er ikke just antallet af de sager, som henlægges, fordi de kun drejer sig om ubetydeligheder eller ikke udgøre noget delikt, der tænkes på. Stigningen falder netop på tilfælde, hvor der virkelig foreligger konstaterede forbrydelser, men som ikke ere påtalte enten fordi ger-

ningsmændene ikke har kunnet udfindes, eller fordi de fremskaffede beviser har været utilstrækkelige. For juryretterne var der i 1831—35 gennemsnitlig 12809 om året, i 1876—80 75742, i 1881—85 86954, i 1885—90 98741, og i 1891 107,327. Opløses totalsummen, finder man, at det navnlig er tyverierne og voldshandlinger, der bevirke tilvæksten. Derimod ere de uforfulgte manddrab i aftagende (fra 124 om året i 1876—80 til 90 i 1886—90 og 63 i 1891). Det samme gælder sædelighedsforbrydelser, der ere gåede ned fra 278 årlig i 1876—80 til 213 i 1886—90 og 196 i 1891. For politiretterne er derimod antallet af sager, der ikke forfølges af de angivne årsager, nærmest formindsket: 9136 i 1831—35, 8900 i 1886—90 og 7866 i 1891.

Hvis stigningen af de ikke forfulgte sager havde stået i forhold til forbrydernes almindelige tiltagen, vilde der ikke have været noget påfaldende. Men dette slår ikke til, navnlig for tyveriernes vedkommende. De forfulgte tyverier udgjorde i 1861—65 30087, i 1890 38291, i 1891 38246. Det er en tilvækst af knap en tredjedel, medens antallet af de af de angivne grunde ikke forfulgte tyverier er mere end fordoblet i det samme tidsrum: fra 30943 i 1861—65 til 66255 i 1891.

Udlevering af forbrydere er besynderlig nok i stadig aftagen. Fra ialt 799 i 1881—85 sank antallet af de til Frankrig udleverede i 1886—90 til 752, altså gennemsnitlig 150 årlig. I 1891 var antallet 149. På samme måde er også tallet på de af Frankrig udleverede forbrydere sunket fra 1301 til 1120 i samme tidsrum.

Æresoprejsning er i hurtig væxt. I 1861—65 regnedes der 147 pr. år, i 1885 allerede 656. I 1886, efter at en ny lov var udkommen, som lettede adgangen, hævede antallet sig til 1432, i 1890 til 2431. I 1891 sank det atter til 2144.

Selv mord er i stadig tiltagen. I 1891 udgjorde de 8884, 474 flere end i 1890. I 1876—80 var det årlige middeltal kun 6259.

Hvad Algier og Tunis angår, konstaterer rapporten en betydelig forøgelse i antallet af forbrydelser mod person. Fra 112 i 1876—80 er drab og mord gennem en jævn stigning nåede til 310 i 1891. Omvendt er ejendomsforbrydelser gæede ned fra 154 i 1886 til 128 i 1891. — Kvindernes deltagelse i forbrydelser er i disse kolonier endnu langt ringere end i Europa, idet de kun udgør 3% af de anklagede. Frifindelsernes tal er steget stærkt siden juryens indførelse i Algier. Før dette tidspunkt udgjorde de 12—19 af 100 tiltalte; efter forandringen voxede deres tal til 31%, sank derefter en del, men er i 1891 steget lige til 34%. Trods denne juryens overbærenhed, er der afsagt 14 dødsdomme i det forløbne år.

A. G.